

PHẦN 2

Đến An Bình cổ堡, nơi mà chàng và nàng nghe tiếng đồn đã lâu, họ đi nhau bước trên mây mười bậc thêm đá. Nàng nói với hơi thở hồng hển:

- A! Cũng mệt chớ.
- Nên nghỉ một chút sẽ đi lên.

Lộ San lắc đầu và nhìn chàng mỉm cười, tiếp tục lên nữa. Nàng đứng lại hướng nhìn về khu chợ, nàng ca tụng:

- Cốc Minh! Anh hãy xem kia, vĩ đại quá.
- Vĩ đại cũng không hơn tình yêu của chúng ta.

Nàng nở nụ cười dựa vào mình chàng. Chàng nhận thấy ngôi cổ lũy này quá to lớn, đôi bạn vô cùng thích thú trước cảnh hùng vĩ. Bỗng nhiên Lộ San dẫn ra khỏi tay chàng, bước đến bên mé tường nhìn xuống.

Chàng kêu lên:

- Lộ San! Hãy coi chừng.

Lộ San reo lên:

- Cốc Minh, anh hãy lại đây xem, phải chăng mình đang đứng nơi cao nhất của Đài Nam.

- Đại khái là vậy, chúng ta đứng tại đây, cảm thấy mình cao hơn tất cả.

Cốc Minh ôm ngang lưng của Lộ San, sợ nàng không đề phòng mà rúi ro, nàng cũng vịn vào thân chàng.

Gió từ biển thổi lồng lộng lên làm quần áo dán sát vào người, họ bước từng bước nhẹ như đi trong không gian, đôi bạn cảm thấy khoan khoái lạ thường.

Đôi lúc họ đứng núp dưới bóng râm mát của tàng cây cổ thụ, như những đứa con yêu quý đang núp bóng mẹ hiền cười vui.

Đôi bạn đi khắp một vòng, mua một ít món kỷ niệm, và sửa soạn ra về. Bỗng nhiên có tiếng người gọi lớn:

- Ê! Hà Lộ San, đến hồi nào đó? Lâu quá không gặp nhau.

Đôi bạn nghe kêu nhìn lại, thì ra Tạ Đào Ý và anh của nàng là Tạ Cách Luân. Lộ San tỏ vẻ vui mừng kêu lên:

- Tạ Đào Ý! Lâu quá mình không gặp nhau, mạnh giỏi chứ?
- Trừ cái già nó đến sồng sộc thôi, ngoài ra không có chi thay đổi cả.
- Nhưng có vẻ liên xáo hơn trước nhiều.
- Đúng rồi, mình quên giới thiệu., đây là anh của mình.

Tạ Cách Luân bèn nhìn Lộ San mà gật đầu đáp lễ, đồng thời đưa tay ra bắt tay Cốc Minh và tự giới thiệu:

- Tạ Cách Luân.
- Cốc Minh.

Tạ Đào Ý bèn giới thiệu thêm:

- Anh à, đây là cô Hà Lộ San, chẳng những đẹp, mà khiêu vũ khá điêu luyện, hát cũng hay, nói chuyện cũng hoạt bát nữa.

Lộ San tỏ vẻ không bằng lòng nói:

- Thôi đi, khuyên đừng làm rộn quá vậy.

Tạ Đào Ý hướng sang Cốc Minh vừa cười vừa nói:

- Có đúng vậy không, Cốc tiên sinh?

Cốc Minh chỉ mỉm cười mà không đáp, Cốc Minh cũng khá thông minh, chàng lập tức nắm tay Lộ San đưa tới lui như đánh đu, dụng ý của chàng nói lên cho anh em Tạ Đào Ý biết sự thâm tình của họ. Cũng lạ, không hiểu sao Lộ San không mời Tạ Đào Ý dự hôn lễ? Có lẽ Tạ Đào Ý cũng không xem được báo tin hôn lễ của nàng? Trong lòng Cốc Minh đang thắc mắc, bỗng nghe Tạ Cách Luân nói:

- Bấy lâu nghe danh tài đa nghệ của cô Lộ San, hôm nay hân hạnh mới được gặp mặt tại đây.

Cũng rất lạ, dường như Lộ San không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Tạ Cách Luân. Tạ Đào Ý nói:

- Kính xin nhị vị hướng dẫn anh em tôi du ngoạn một vòng cổ lũy coi nè! Sau đó chúng ta sẽ cùng về.

Lộ San đáp lời ngay:

- Càng tốt. Xe của chúng tôi đang neo chờ ở dưới.

Cốc Minh cũng không phản đối, vì mọi việc chàng đều muốn làm vừa lòng nàng, nhưng không còn hứng thú nữa, vì chàng và nàng đã xem qua rồi.

Tạ Đào Ý vừa đi vừa giảng giải cho anh nàng nghe, khi thì khen ngợi, lúc thì giả i thích những gì đẹp đẽ của cô lữ.

Tuổi của Tạ Cách Luân lớn hơn Cốc Minh chừng 7, 8 tuổi, nhưng hình dáng chàng không giống như Cốc Minh, Tạ Cách Luân có sức thu hút phụ nữ khó nàng nào chống lại được, một khi chàng muốn. Cốc Minh dặt tay Lộ San, chàng thấy nàng không nói một lời, chàng cũng lặng thinh, đôi tay họ vẫn còn đưa tới lui như đánh đu.

Thực ra, chẳng phải nàng không có chuyện để nói, nhưng nàng đang hồi tưởng lại trong ký ức, cách đây hai năm, nàng đã gặp Tạ Cách Luân trong một vũ hội, nàng có cùng chàng nhảy một bản. Càng nhớ lại, mặt nàng càng ửng hồng, từ vũ hội đó, nàng ngấm ngấm yêu chàng, nhưng không có dịp gặp lại chàng lần thứ hai. Bóng chàng vẫn còn chôn kín tận đáy tim nàng, chàng không hay biết, cũng chẳng ai hay biết.

Hôm nay gặp lại bỗng nhiên Lộ San cảm thấy thương hại cho mình, vì Tạ Cách Luân không còn nhớ buổi sơ ngộ ấy một tí nào cả. Nhưng Lộ San vẫn không trách chàng, chỉ vì năm ấy nàng vừa 14 tuổi, so với bây giờ thì khác nhau nhiều.

Chàng cũng như ngày nào, sắc diện không hề thay đổi, cũng vẫn hào hoa phong nhã như xưa.

Ba năm qua chàng đã đi đâu? Hôm nay không hẹn mà gặp lại nơi đây. Trong quá khứ Lộ San cũng không biết Tạ Đào Ý là em Tạ Cách Luân. Cốc Minh hỏi nhỏ Lộ San:

- Lộ San, có gì em không vừa ý?

Lộ San lắc đầu mỉm cười:

- Không... không có gì.

Tạ Đào Ý quay mình gọi lớn:

- Hà Lộ San! Xem đã xong rồi, về nè!

Bốn người đi chậm chậm theo bậc thềm đá mà xuống, có điều trái ngược nhau, một đôi là vợ chồng, một đôi là hai anh em.

Tài xế thấy khách đến, bèn bước tới mở cửa. Lộ San cười cười hỏi:

- Chúng ta đi kiếm gì ăn uống nè!

Lên xe, Cốc Minh ngồi phía mặt, Lộ San ngồi giữa, Tạ Đào Ý ngồi bên trái, chỉ riêng Tạ Cách Luân ngồi cô độc nơi phía trước. Xe chạy rất nhanh theo hướng về. Tại lớp học, Tạ Đào Ý là cô học sinh vui tính và hay trào lộng nhất, do đó trong lớp, chị em bạn học đặt cho nàng một biệt hiệu. gọi trại âm là "Thái đào khí" (có nghĩa là liên xáo giỡn hót, lảm khi đáng ghét).

Không bao lâu xe đến khu chợ, xe ngừng lại đường Trung Chánh, lúc bấy giờ các tiệm buôn đã tấp nập khách, Tạ Cách Luân bèn đề nghị. với em:

- Không mấy khi cô Lộ San và Cốc tiên sinh đến Đài Nam chơi, vậy em khá để tâm chọn nơi ăn uống cho đàng hoàng nhé.

Cốc Minh đỡ lời:

- Chúng tôi rất cảm Tạ lòng tốt của tiên sinh, bữa khác xin đến bái kiến tôn phủ.

Tạ Đào Ý mau mắn trả lời:

- Cốc tiên sinh, ông đừng từ chối, lúc tôi còn đi học tại Đài Bắc, thường đến làm khách nhà Lộ San, nay có dịp cũng nên để chúng tôi đáp ơn ấy.

Tạ Cách Luân tiếp lời:

- Gần đây có tiệm cơm lớn.

Tạ Đào Ý kéo tay Lộ San, nói:

- Đừng do dự, ăn gì? Hay sợ mình đói không nổi?

Vợ chồng Lộ San không thể từ chối lòng tốt của anh em họ, nên đành theo vào Quốc Tế đại phạn điểm. Bốn người cùng ngồi xong, Tạ Đào Ý lễ độ:

- Bây giờ khách dùng gì đây, chọn món ăn đi!

Cốc Minh nhìn Lộ San cười nói:

- Chúng tôi xin nhường cho cô Ý chọn.

Lộ San đẩy thực đơn sang Tạ Cách Luân:

- Tốt hơn hết là giao phần Tạ tiên sinh chọn món ăn.

Tạ Cách Luân từ chối:

- Không, tùy sở thích của khách phải hơn chứ.

Tạ Đào Ý cầm thực đơn hỏi:

- Không ai chịu chọn món ăn hết sao đây?

Lộ San tiếp lời:

- Đừng chọn theo ý bồ, nhiều lắm nhé!

Tạ Đào Ý nhìn Cốc Minh:

- Mời khách thì phải cho phong phú mới được, tôi quyết định 8 món, các người ăn không hết thì tôi ăn. Mỗi người phải chọn hai món, trước nhất phần tôi chọn một con gà hấp rượu, một món canh.

Tiếp theo đó, Tạ Cách Luân chọn hai món, Cốc Minh và Lộ San mỗi người một món. Tạ Đào Ý bổ khuyết thêm cho đủ số 8 món xong, bèn gọi hầu bàn:

- Chúng ta dùng cơm.

Không bao lâu, thức ăn dọn ra đầy bàn. Lộ San nói:

- Tạ Đào Ý, nếu tụi này ăn không hết, còn dư lại, tiểu thư dám ăn hết không?

- Không thành vấn đề, bản nhân có hiện thực lượng kinh người lắm.

- Nếu ăn bằng miệng không hết, sẽ lấp vào lỗ mũi đa?

Cả bọn cười âm lên. Cốc Minh nhận thấy Tạ Đào Ý là cô gái hoạt bát đáng yêu.

Tạ Cách Luân ân cần mời khách:

- Cốc tiên sinh và Hà cô nương cứ tự tiện.

Tạ Đào Ý hài hước:

- Tôi cứ lo dạ dày của tôi, ai thì mặc ai.

Cùng nhau ăn và chuyện trò vui vẻ, đúng là một bữa ăn dồi dào ý nghĩa vui tươi. Ăn xong, Tạ Cách Luân nhắc em:

- Em không mời Cốc tiên sinh và Hà tiểu thư tham gia dạ hội vào 8 giờ này sao?

Tạ Đào Ý hướng vào vợ chồng Lộ San nói:

- Phải rồi! Hãy ngồi xuống. Kính mời nhị vị tham gia vũ hội của chúng tôi tổ chức vào 8 giờ tối nay, gọi nó là hoan tống vũ hội.

Lộ San hỏi:

- Đưa ai đi đâu?

Tạ Đào Ý pha lửng:

- Đó là một vũ hội đưa người anh đáng chán của mình sang du học Mỹ Quốc. Trước khi lên đường, anh ấy nhờ mình tổ chức cho một phiên hội gọi là cái gì hoan tống đó.

Lộ San nhìn Cốc Minh. Chàng biết nàng thích khiêu vũ, chàng vui vẻ đáp:

- Chúng tôi được tham gia buổi hội này thật thấy làm vinh hạnh, huống chi nó là một cuộc hội họp để tiễn hành Tạ tiên sinh lên đường du học.

Tạ Cách Luân lễ độ nói:

- Nếu được hai vị tham gia vũ hội này vô cùng khởi sắc.

Tạ Đào Ý nói:

- Hay lắm, thôi các người đừng khách sáo. Hà Lộ San, bây giờ chịu đến nhà mình chưa?

- Còn sớm, để bọn này về khách sạn thay đồ.

Nghe Lộ San nói, Tạ Cách Luân thầm giựt mình. Chàng nghĩ, không lẽ bọn họ đã kết hôn. Tạ Đào Ý như ra lệnh:

- Được rồi, cái người hãy về lữ quán mà thay đổi đi.

Nàng bèn hướng sang Tạ Cách Luân:

- Anh à, khoảng 7 giờ 40 phút, anh hãy lái chiếc xe của ba đến lữ quán mà rước quý khách. Ghi nhớ, đừng chạy lẹ đạ!

Tạ Cách Luân gật đầu:

- Tuân lệnh!

Cốc Minh khiêm nhượng:

- Chúng tôi không dám làm nhọc quý vị đến thế đó.

- Có điều gì mà không dám. Bởi anh tôi không phải là một Bác sĩ, khi về nước có thể làm tài xế xe nhà, sang Mỹ có thể làm mướn để có tiền ăn học chớ có gì đâu. Anh à, có lẽ anh đã làm mướn rồi chớ?

Tạ Cách Luân đáp lại một cách rất rõ ràng:

- Lúc ba tôi không có có gởi tiền qua, tôi có làm mướn một vài lần, sau đó tôi thề nguyện không làm gia bộc cho họ nữa, ai đời đường đường thân trai bầy thước như vậy, mà đi đến xứ người lại đi làm thuê ở mướn thì chịu sao nổi. Nếu sau này mà ba tôi không gởi tiền cho, thà là trở về nước đến mấy trạm xe lửa đánh giày cho khách coi còn được hơn.

Lời của Cách Luân gây cho cả bọn cùng tức cười, riêng Lộ San thì nàng thích thú hơn ai hết, nàng thầm khen Cách Luân có chí khí. Lộ San liếc sang chàng, đôi má nàng đỏ bừng vì thẹn, nàng cúi xuống giả bộ lấy khăn tay trong xách, nàng chỉ sợ Cốc Minh sẽ phát giác ra.

Tạ Đào Ý đang cầm tấm thực đơn tính tiền. Lộ San lập tức nói:

- Cốc Minh! Tính tiền đi anh.

Tạ Đào Ý trợn mắt nhìn Lộ San:

- Lại có chuyện khách tính tiền nữa sao? Các người hãy xem đây thì biết, họ đã biên vào sổ của ba tôi rồi.

Anh em Tạ Cách Luân đưa vợ chồng Lộ San đến lữ quán. Lộ San cự tuyệt, cho rằng hai người ở lữ quán rất xa, nên họ cùng chia tay nhau, khi anh em Đào Ý đi rồi, Cốc Minh nói:

- Lộ San! Cô bạn học của em lạnh quá.

- Trong trường, bạn học tặng cho nàng là Học hiệu hoa, chỉ vì cô ta rất liếng sáo, nên họ tặng cho biệt hiệu. là "Hoa khô cà rởn".

- Anh hy vọng dạ hội đêm nay em được mắn ý.

- Cám ơn anh! Trong thời gian chúng ta hưởng tuần trăng mật, lại gặp bạn học chí thân, lại có....

- Có gì nữa?

- Không... không có gì.

Lại có chàng trai mà Lộ San yêu từ thuở nào nay nàng đã kết hôn rồi, gặp lại chàng là ngoài ý muốn. Nàng cấp tay Cốc Minh từ từ bước đi, nhưng thâm tâm nàng vẫn nhớ đến Tạ Cách Luân, chàng cùng em đi du ngoạn, có lẽ chàng hiện

giờ không có bạn gái cũng chưa biết chừng? Nàng tự buồn cười cho mình, hơi đâu mà quan tâm đến vấn đề không đâu, hơn nữa, Tạ Cách Luân là một du học sinh, đừng nói chàng không có bạn gái, không chừng tại Mỹ Quốc chàng đã có bằng lối bạn gái mũi cao, tóc vàng, mắt đục cũng chưa biết chừng. Lộ San đang miên man suy nghĩ bỗng nghe Cốc Minh hỏi:

- Lộ San! Từ lúc chúng ta kết hôn đến nay, anh chưa từng thấy em viết thơ cho một bạn học nào hết vậy?

- Em cũng nghĩ đến họ, nhưng không biết địa chỉ.

- Họ tưởng anh là bạn trai của em.

- Thì họ ngợi khen chớ sao?

- Phải rồi. Anh được một bạn gái như em thì anh rất kiêu ngạo.

Lộ San nở nụ cười tươi như hoa buổi sáng, Cốc Minh tiếp lời:

- Nếu anh không làm, Tạ Cách Luân cũng say mê phong thái của em.

- Chỉ ngại rằng em đã kết hôn rồi.

- Lộ San!

- Em đã vĩnh viễn thuộc về anh, Tạ Cách Luân hay hoặc bất cứ ai sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Chàng rất mãn ý về câu trả lời của nàng. Cốc Minh tự nhủ thầm, có vợ đẹp là miếng mồi để cho các chàng trai thèm thuồng nhưng từ nay mình nên rộng rãi thêm, bởi Lộ San đã thuộc về của riêng mình rồi mà.

- Cốc Minh! Anh đang nghĩ gì?

- Anh đang nghĩ về vũ hội đêm nay. Nhứt định em sẽ là hoa khôi của vũ hội.

- Anh có cho phép các chàng trong vũ hội nhìn em không?

- Đương nhiên anh xem đó là điều vinh hạnh.

Đôi bạn vừa đi vừa chuyện trò, về đến lữ quán, nàng hầu phòng cho biết, quần áo của hai người đã giặt và hấp xong, hiện đang sẵn sàng trong tủ áo.

- Lộ San, em muốn tắm gội ngay không?

- Em muốn chớ, vì cảm thấy nóng bức quá.

Cả hai tắm gội xong thì đồng hồ chỉ 7 giờ, cũng đã gần giờ hẹn với Tạ Cách Luân. Lộ San mở tủ áo, nàng nghĩ nên hỏi ý kiến của Cốc Minh về lối ăn mặc cho dạ hội, Cốc Minh nói:

- Lộ San, đến đây em phải tùy theo lối ăn mặc của bạn học, có thể ăn mặc thế nào để đến Đài Nam Công Viên, đến miếu Khổng Tử, Thủy Tiên Cung, Xích Khảm lâu thầy đều họp cả.

- Ngày mai mình định đi chơi đâu?

- Sáng mai chúng ta dậy thật sớm.

Sợ e khó dậy sớm, không hiểu dạ hội đêm nay đến mấy giờ giải tán? Nàng bèn hỏi:

- Cốc Minh! anh chọn giúp cách ăn mặc đêm nay cho em coi nào?

- Để anh xét lại... A, nên mặc đồ dài.

- Tại sao vậy?

- Em đã quên rồi sao, thân hình em có những đường cong tuyệt đẹp?

- Em lại thích mặc kiểu quần riêng áo riêng.

- Tại sao vậy?

- Em không muốn mình ăn diện như một người đàn bà đã có chồng.

Cốc Minh nhìn thẳng vào nàng nói:

- Em là vợ vừa cưới của anh kia mà.

- Em mới 17 tuổi mà kết hôn, đứng trước mấy con bạn khó coi lắm.

- Tùy ý em, mặc kiểu quần tây cũng đẹp cũng quyến rũ vậy.

- Cốc Minh, em không đánh phấn thoa son.

- Được, để cái đẹp tự nhiên càng hay, giống như cô học sinh 17 chớ gì.

- Anh không thích em như thế đó hả?

- Thích chớ, Lộ San! Nói thực, dầu em mặc quần áo rách, đối với anh vẫn thấy em đẹp.

- Cốc Minh! Anh hãy nhắm mắt lại đi.

- Chi vậy?
- Em thay đổi quần áo.
- Chúng ta là...
- Là gì cũng không được nhìn hết a!
- Được rồi, anh nhắm mắt đây.

Lộ San thay đổi y phục rất nhanh, nàng lại kêu lên:

- Cốc Minh! Anh hãy giúp đeo chiếc vòng cho em coi.
- Phải nhắm nghiền đôi mắt lại giúp em hay sao?
- Khỏi cần nhắm.

Cốc Minh bước đến giúp đeo nhẹ chiếc vòng vào cho nàng, chàng sợ nàng trầy da thịt, nên cố gắng đeo vào rất nhẹ cho nàng, xong đầu đầu, chàng hôn vào ót nàng tới tấp và nói:

- Lộ San!

Chàng êm ái gọi nhỏ. Nếu không đi dự hội, chàng sẽ ôm nàng đến giường ngay. Nàng nhìn vào gương thấy chàng đang ôm nàng phía sau, nàng vả nhẹ vào má chàng:

- Cốc Minh, anh đang nghĩ gì vậy?
- Vừa rồi em đã bảo anh nhắm mắt lại kia mà.
- Anh có nhắm không?
- Chẳng những anh nhắm lại, mà còn dùng tay đè lên mắt nữa là khác, chỉ hi hí một chút thôi.
- Anh đã nhìn lên em rồi đó?
- Nhìn chút ít thôi.
- Anh hư lắm, em hông chịu đâu.
- Thôi mà, anh nói gạt em chớ đâu có dòm lên, anh đã nhắm nghiền mắt lại, nào có thấy gì đâu.
- Quỉ mà tin anh á!

Họ cùng say sưa trong phút giây đầm ấm, họ cùng khăng khít không rời nhau, tại Cốc Minh quá tham lam? Hay tại Lộ San tham lam? Đúng ra họ cùng tham lam cả, chỉ vì họ đang trong tuần đầu của tân hôn kia mà! Trong phút giây say sưa, nàng thì thào:

- Quí nà, anh làm cho quần áo bàu nhàu hết, làm sao mà đi dự hội.

Cốc Minh ôm nàng mà khiêu vũ, tự nhiên nhịp bước rất đẹp, vì họ đã biết nhảy rất rành từ lúc 13, 14 tuổi.

- Chúng ta khiêu vũ, giống như mây trắng bay phát phơ trước luồng gió nhẹ.

- Cốc Minh à, em có một vấn đề muốn nói, nhưng chưa biết anh đồng ý không?

- Chỉ trừ em yêu người khác, kỳ dư anh thấy đều đồng ý cả.

Lộ San cười khanh khách nói:

- Ngốc tiểu tử ơi! Hiện giờ em là vợ anh, sao em lại đi yêu người khác? Từ này em hông chịu nghe anh nói vậy nữa đâu.

- Hay.

- Cũng không đồng ý anh suy nghĩ theo kiểu đó nữa.

- Hay lắm.

- Chỉ còn không đầy 10 phút nữa, hãy thay đổi đi, đừng để cho Tạ Cách Luân đến phải chờ đợi.

- Được rồi.

- Cốc Minh, nếu có người hỏi, chúng ta sẽ nói chưa kết hôn nhau thì càng tốt.

- Cũng được.

- Cũng bất tiện quá, ngày hôm qua mình đã nói kết hôn, vì sao hôm nay lại nói chưa kết hôn?

Cốc Minh vừa thay y phục vừa kêu lên:

- Lộ San!

- Nếu trong vũ hội có nhiều cô gái, chỉ một mình em là đàn bà, thật khó chịu quá.

- Điều đó có hề chi?
- Em không muốn vậy.
- Cũng được!
- Chắc anh không vừa ý?
- Đâu có.

Điểm này chàng cũng đồng ý, tuy nhiên chàng đáp lời nàng một cách gượng ép. Bỗng trước cửa có tiếng kèn xe inh ỏi.

- Cốc Minh, chắc chắn anh Tạ Cách Luân đã đến.
- Tiểu thơ! Chúng ta hãy đi mau.

Nghe Cốc Minh gọi mình bằng tiểu thơ, Lộ San rất thích thú, lệ làng hôn vào má chàng và họ ra khỏi phòng trọ.